

HET LASTIGE SCHAAP

door NANNIE VAN WEHL

Met ill. van Nans v. Leeuwen.

Dientje had de hele zomer op een boerderij gelogeed, waar heel wat kocien, paarden, kippen, ganzen, geiten en allerlei soort andere dieren waren. De schapen had Dientje het liefst gevonden. Met de schapen had ze hele dagen rondgesjouwd. Toen ze eenmaal thuis was, miste ze haar schapen heel erg en toen ze mocht zeggen, wat ze nu toch wel voor haar verjaardag wou hebben, zei ze:

„een schaap.”

Moeder schrok er een beetje van. „Een schaap! Kind! Wat moeten we nu in de stad met een schaap doen!”

En haar grote broer plaagde haar: „Schaap, dat je bent! Wat heb je nou aan een schaap! Zoiets vraagt alleen maar een schaap!”

Het was niets aardig van hem om haar zo te plagen en moeder verbood 't hem dadelijk. Want 't was heus niet zo heel onmogelijk, wat Dientje wou. Alleen — 't zou last en omhaal genoeg brengen, dacht moeder. Maar ze dacht ook: — „Je zal zien: als Dientje 't aan vader vraagt, dan vindt die 't dadelijk goed.”

Dientje woonde wel in een stad, in een héél grote stad zelfs, maar helemaal aan de buitenkant. Haar huis had een grote tuin, die weer op een andere straat uitkwam. Zodat Dientje door het achterhek zelfs met haar schaap aan de wandel kon trekken en 't kon laten grazen langs de bermen van de buitenwegjes, die dan begonnen.

Maar wie zou 't verzorgen? Wie zou 't schoonhouden? Want 't moest natuurlijk

een jonge juffrouwsschaap worden, zijn wollen vacht wit als sneeuw, een mooie strik om en aan een zijden koord.

„Vraag 't maar aan vader, poes,”

zei Moeder even zuchtend.

„Poes?” plaagde grote broer. „Schaap! Kuiken! Uil!”

„Foei Wim,” zei Moeder. „Hou gauw je mond! Als Dientje een schaap vraagt, is ze toch nog heel wat verstandiger dan jij, die over Amilcartjes¹⁾ gaat denken!”

„Die zit!” zei Wim en ging goedsmoeds, fluitend, weer aan zijn werk. Hij meende 't nooit kwaad en begreep zelf al dadelijk wel, dat hij eigenlijk heel onaardig was geweest.

Net als Moeder gedacht had: Vader vond het dadelijk goed. Dientje zou haar schaap hebben. Op een Woensdag was ze jarig — de Dinsdag daarvoor, als 't veemarkt was, zou Vader zelf 't schaap gaan kopen.

„Hoe krijg je het hierheen, man?” vroeg Moeder.

„O!” zei Vader luchtig. „Dat laat ik door den koopman hier brengen.”

Hij ging ineens de kamer uit. Moeder en Dientje zagen daardoor zijn ogen niet, die van pret tintelden. Hij had een echte mooie grap voor. En hij lachte teder in zichzelf. Zijn Dientje, zijn hartelapje, dat nu zes jaar werd, zou voor die gewichtige dag eens héél blij gemaakt worden!

De Dinsdag vóór Dientjes verjaardag kwam.

Vader ging al vroeg weg, met de auto, die hij zelf chauffeerde. Dientje wist wel, waarom Vader zo vroeg ging. Die ging eerst

het schaap kopen op de veemarkt

en dan naar de fabriek. Dan zou de koopman het schaap bij Dientje brengen, maar ze hoefde er niet op te rekenen, dat het schaap er zou zijn vóór vieren. Die kooplui kunnen pas weg als de markt af is gelopen. Dat moest Dientje goed begrijpen.

Dientje voelde zich ongedurig en lacherig van de voorpret en van 't verlangen naar haar schaap. Zodra Vader weg was, had ze al bij 't tuinhek willen gaan staan om naar het schaap uit te kijken. Maar zó verstandig was ze toch wel, dat ze dat niet deed. Ze was een grote meid, ze werd al zes jaar, ze zou met September naar school gaan, ze kon al op de klok kijken — ze ging op de kinderkamer spelen en deed haar best niet uit 't raam te kijken.

Toen ze al een hele tijd had gespeeld, zo dacht ze tenminste, keek ze eens op de klok — ach, nu was 't pas tien uur en Vader had gezegd: Wel niet vóór vieren? Toen ging ze eens bij Moeder in de keuken.

1) Klein merk autotjes.

De morgen duurde lang. Ze zuchtte eens. Daar werd er opgebeld. Moeder ging in de kleine kleedkamer, waar de telefoon hing en Dientje luisterde voor tijdverdrijf naar Moeders antwoorden, die grappig kort waren dien ochtend. „Zoóóó? — O. — ja. ja. ja.”

Verbeelde Dientje 't zich of kwam Moeder met een lachend gezicht binnen? En deed ze der best om niet te lachen?

„Wie was daar aan de telefoon?” vroeg ze nieuwsgierig.

„Vader.”

„En!” — Dientjes stem schoot uit. „Heeft hij mijn schaap?”

Moeder plaagde een beetje: „Liefje, als jou Vader uitgaat om een schaap te kopen, zou je dan denken, dat hij 't niet kreeg? Heb je de schapenmarkt wel eens gezien? Dan zijn er wel vijfduizend schapen. We zullen er eens heengaan op een Dinsdagmorgen.

Dientje hielp moeder wat in de keuken. Toen ging ze met moeder mee zitten handwerken in de huiskamer.

Toen ze daar een poosje ijverig gewerkt hadden, Dientje aan een mooi groot zwart kleed waar ze dikke, felkleurige draden doorheen reeg, keek Moeder eens op de klok en zei: „Dientje, ik zou maar eens een luchtje gaan scheppen bij het hek van de achtertuin.

Wat was dat? Nu stuurde Moeder haar zelf al de tuin in — nu ging ze nog meer verlangen naar haar schaap, en haar schaap kon er immers pas om vier uur zijn.

Ze keek Moeder weifelend aan.

Toen zei Moeder: „Weet je wat? Dan ga ik met je mee.”

Dat vond Dientje zo prettig, dat ze niet verder vroeg of dacht. Hand in hand gingen ze het bordes af, de grote tuin door naar 't achterhek aan de brede straat met maar aan één kant huizen.

„Lekker weer is 't vanmorgen, hè?” zei Moeder. „Hier, help eens de dorre Heliantjes wegplukken. Haal de snoeimand even uit de schuur.”

Dat deed Dientje en toen had ze voorlopig werk genoeg. De dorre Heliantjes hoopten zich op in de snoeimand.

Daar ineens — was het niet net Vaders autotoeter.

Dientje keek op.

Hè? Daar kwam de auto en Vader kwam tussen de middag anders nooit thuis! Daar hield de auto stil.

Wat zag Dientje daar voor wits in de auto? Iets, dat haar de handjes op de mond deed leggen van blijde schrik . . . ?

(Wordt vervolgd)

Maak een gaatje in het kleine cirkeltje dat Mijnheer Tik-Tak's neus voorstelt en in het cirkeltje van iedere hand.

Maak nu met een papier-pennetje de handjes vast aan het gezicht van mijnheer Tik-Tak (pennetje door de gaatjes steken, maar zorg er voor, dat de grote wijzer boven de korte wijzer komt).

A is de deur van de klok.

Knip netjes langs de binnenste cirkel en plak dan voor het open gat cellophaan papier. Zet iets zwaars op de deur tot het helemaal droog is.

Geef een knipje in 1 en 2 op de wijzerplaat en buig er de lipjes 1 en 2 in.

Vouw B langs het stippelijntje om en plak 't aan de achterkant van de klok, zodat hij staan kan!

Als je de wijzers wilt bewegen doe je de „deur” even uit zijn hengsels.

HET LASTIGE SCHAAP

door NANNIE VAN WEHL.

Met ill. van Nans van Leeuwen.

II.

Moeder gooide lachend het achterhek open en de auto reed keurig naar binnen op de grote wasplaats van tegels vóór de garage.

Vader sprong achter het stuurrad vandaan, rukte het portier open — en daar, in de keurige auto, stond een schaap! Maar wát voor een schaap! Een schaap als voor een prinses. — Een schaap, dik in de krullen, en die krulvacht was zo wit als sneeuw en zo gelijk van dikte als op de speelschappen. Om de hals, bijna bedolven door de sneeuwwitte dikke krullen, had het een strik van breed lila lint en aan die strik was een lang dik wollen koord geknoopt, ook al lila. Dientje stond maar steeds met haar handen op de mond — 't was ook zó mooi! Zo'n schaap had ze nog nooit gezien!

„Jij bent er me een!” zei Moeder en gaf Vader een hartelijke zoen. „Wat heb je daar prachtig voor gezorgd!”

Vader knoopte het koord los en gaf Dientje er één eind van. Toen tilde hij het grote zware schaap uit de auto en zette het voor Dientje neer. Het mè-de toen. „En mocht 't in de auto?” vroeg Dientje, haar stemmetje nog benauwd van verbazing.

„Omdat het zo'n pronkschaap is, ja —,” zei Vader lachend.

„Is 't naar je zin, Dientje?”

Dientje vloog Vader om de hals. „O! o! o!” riep ze. „Dank je wel! Wat heerlijk! Zo'n schaap, dat had ik niet kunnen denken!”

„Nou, ga er dan maar gauw mee wandelen!” zei Vader. „Maar dan eerst nog wat in de tuin — 't moet aan je wennen. Later kan je er wel mee op de weg gaan. — Moeder, krijg ik een kopje koffie van je!”

„Hoe heb je 't zo schoon gekregen, man?” vroeg Moeder.

„Wel, ik herinnerde me 't adres van een echten ouderwetsen hondenscheerder. Die wast honden — ik dacht: die zal 't wel eens een afwisseling vinden een schaap te wassen. En die had een dochter, die toen meteen voor de strik en 't koord gezorgd heeft!”

Nog altijd beduusd van verrassing en blijdschap liep Dientje met haar prachtig

schaap tussen de gouden zonnebloemen, tussen de goudgele helianthjes. Het schaap liep zoet met haar mee, alleen zo nu en dan deed 't mè. Vader had op een papiertje precies, wat 't schaap eten en drinken mocht. Voorlopig was er gras genoeg in de tuin, later kon Dientje er eens mee langs de berm en op de buitenpaadjes. In het kleine schuurtje van de tuingereedschappen kon het schaap staan — 's middags zou er een timmerman komen, die een hokje erin afschoot. En voor stro erin was ook al gezorgd. Morgen op Dientje's verjaardag zou alles kant en klaar zijn. En de hondenscheerder

zou graag zo nu en dan 't schaap weer een beurt komen geven.

Nu begon een reeks heerlijke dagen voor Dientje en haar schaap.

Je begrijpt, hoe mooi de vriendjes en vriendinnetjes van de verjaarsvisite het schaap vonden. En hoe bijzonder! Wie had er nu toch zó iets? Een groot, echt schaap!

Toen kwam de winter.

Ja, kijk — nu begonnen de zorgen over het schaap. Eigenlijk had vader gedacht, dat Dientje na een paar weken uitgespeeld zou zijn met haar schaap. En dat hij het tegen 't hartje van de winter wel weer kon verkopen. 't Werd nu slecht weer voor Dientje om met plezier met haar schaap te wandelen. Toch wou ze niets horen van 't schaap te logeren sturen voor de winter bij een boer, een eind verder op de buitenweg.

Dientje bracht haar schaap menig bezoek in zijn schuurtje. Dan zuchtte moeder weleens: de tuin was één en al dras en modder 's winters.

Schoon bleef het schaap wèl, want de hondenscheerder kwam geregeld. En 't werd nòg dikker. Wat een beest!

Slot volgt.